

Şiir Dudaklarımda Ölür Sen Yaşat

– Hayalayna · 02 Eylül 2024

bütün güzelliklerden kaçıyordum
üstelik kırkınıca kapıdan da kovulmuş bir şeytan gibi yapayalnız
duadan ve semadakilerden uzak bir köşede
köhne bir bar taburesinde oturmuş
hesap yapıyor buldum kendimi
olmayan sevgilerimle tek tek imzalarken kitaplarımı
hakikat bu her giden bir teklik götürse bu candan
gelenin getirdiği koca bir hiçliktir sevgilim
bilmelisin ki ölmem şiirlerim dudaklarına yapışmadan

yakışmadan saçlarına taktığın toka kadar yanına
suskunluğunu bozmadan bir yeminin
ifadesini vermeden uzun uzadıya
cennet cehennem erbaplarına itiraflarımın
işte bu benimdir diye haykırmadan sarhoş naralarıyla
alı al moru mor böylece dünyandan
gitmeyeceğimi de sen iyi bil
bil ki bu çarkın tekerlekleri dönmüyor artık
usta da olsa manevralar hiç bir yere gidemiyorum
hiç bir yerden gelemiyorum

yol da lazım değil yolcu da uçurumun başındayım

uzun zaman önce yakama yapışmış
bu iftiradan beni kurtar
evimin penceresini kıran taştan
önümden geçen kara kedinin bahtından
hasta güvercinlere dudaklarımdan
verdiğim suyun acısından
bilmeden bastığım ekmek
boşa akıttığım su anam babam hakkı için

bir sözün ardına düşmüşlerin
külliye yalan dediği ne varsa odur benim gerçeğim
direne direne doğrudur diye karşısına durduğum
bir zaman heyulası hakikat
kırdığım ve sonuna kadar açtığım
tüm kapılardan huzurla gir içeri
şiir bittiği anda dudaklarımda ölür
ben beceremedim bundan sonra
aşkı sen yaşat

meyhanelere gittiğimde evrilmiş
biraz gelişmiş biraz da kendimden
soğumuş bulurdum kendimi masalarda
kimseleri güldüremeyen bir soytarı görürsen beni hatırla
aslında olan da budur her şair için bir mısrada
büyük kalabalıkları severdi küflü mantar kokusunu
dilinde uyuşukluğu kırmızı şarapta şarkılarda ise ayrılıkları
belki biraz da abartıp yanındaymışımcasına
güzel adamdı be güzel severdi de

nazlı büyümedim ben eksik büyüdüm
hep kazıdım durdum tırnaklarımla yüreğimi
dilekte Tanrıyı unutmadım umutta ise
sakallarına düşen bütün ahlara bedelini ödedim
anladıklarını sandıklarım da oldu
bir süre sonra onlar da köhne bir binadan yıkıldılar üstüme
taşıyamıyorum sevdiğim sırtıma vurduğum dünyayı
kurduğum hayali yazdığım şiiri beni affet

dudaklarım ölür şiirimi sen anlat